

Základní škola v Habartově

Školní časopis

Třetí číslo/ročník třetí
Červen 2006

Toto číslo připravili žáci 7. ročníků.

Namalovala:
Markéta Škvarčková, 6. B

Představujeme se

NAŠE TŘÍDA 7.A

Ve třídě je nás 25, z toho 10 holek a 15 kluků. Vycházíme spolu docela dobře, až na nějaké výjimky. Někdy má někdo špatnou náladu, jindy se někdo hádá. Špatné známky nás také občas vyvedou z míry. Jsme však docela fajn kolektiv. Dokážeme držet spolu a také vytvořit dobrou zábavu. Minulý rok jsme jeli, jako jedna z mála tříd druhého stupně, na výlet do Karlových Varů. Myslíme si, že to bylo proto, že jsme byli hodní. Letos pojedeme do Kutné Hory. Všichni se tam moc těšíme.

Naše třídní učitelka J.Janáčková je velmi hodná, i když někdy „trošku“ přísná. Dělá to jen kvůli tomu, že nás má ráda. Jsme (docela) chytrí. Ti úplně nejchytřejší z nás se jmenují Naděžda Levandovská a Miroslav Dub. Máme tu i další talentované žáky. Velmi krásně maluje Nikol Pálková, Dušan Miko a Petra Poláčková. Pěveckými talenty jsou Naděžda Levandovská, Petra Poláčková, Dušan Miko. Mezi výborné sportovce patří Tomáš Kadlec, Tadeáš Brandis, Jakub Horváth a Stanislav Horský. Máme i nejoblíbenější předměty. Samozřejmě hlavně ty, kde se nemusíme moc učit, jako tělocvik, hudební výchovu, výtvarnou výchovu. Nejvíce se však těšíme na přestávky. To můžeme jíst a chodit do tělocvičny... Máme také nejoblíbenější učitelky: J.Janáčkovou a R.Margetovou. Učitele-muže, kteří nás učí, A. Plevku, J.Makovického a V. Riedla máme rádi bez výjimky.

Po zamyšlení o naší třídě je vidět, že jsme tu vcelku spokojení a jen doufáme, že to tak bude pokračovat až do deváté třídy.

Napsaly: Šárka Ladičová a Nicola Šalomounková, VII.A

NĚCO O NÁS

JAK JEN ZAČÍT!

MYSLÍM SI, ŽE SE NA DRUHÉM STUPNI TÉTO ŠKOLY NENAJDE
NIKDO, KDO BY NESLYŠEL O TŘÍDĚ 7.B. ANO, NEJSME ZROVNA

ANDÍLCI, ALE TAKY NEJSME ŽÁDNÍ NEKALÍ ŽIVLOVÉ. I KDYŽ TROCHU ZLOBÍME A PŘI HODINĚ VĚTŠINA Z NÁS NEDÁVÁ POZOR, DOKÁŽEME BÝT NĚKDY I HODNÍ A SOUSTŘEDIT SE. NÁŠ PAN UČITEL TŘIDNÍ NÁM DOSTI ČASTO ŘÍKÁ „ČÍM JSTE STARŠÍ, TÍM JSTE HLOUPĚJŠÍ“, OVŠEM ONO TO TAK NENÍ, V NAŠICH MOZEČCÍCH TOHO JE MNOHO, ALE JSME VE VĚKU, KDY S NÁMI TROCHU MÁVÁ PUBERTA. SAMOZŘEJMĚ ŽE NEMŮŽEME VŠECHNO SVÁDĚT JEN NA PUBERTU! JINAK MOC ZAJÍMAVOSTÍ, KTERÉ BYCH VÁM MOHLA SDĚLIT, NENÍ. NĚKOLIK SE JICH ALE PŘECE JEN NAJDE, NAPŘ. TO, ŽE NEJMENŠÍ A ZÁROVEŇ TAKÉ NEJSTARŠÍ ZE TŘÍDY JE NÁŠ PEŠULDA. I KDYŽ MÁME VE TŘÍDĚ DOST SPORTOVců (NEVÍM, JESTLI JSOU OPRAVDU TAK DOBRÍ, JAK ŘÍKAJÍ), NAŠE TŘÍDA TAKŘKA VŽDY VE SPORTOVNÍCH SOUTĚŽÍCH OBSADÍ JEDNU Z POSLEDNÍCH PŘÍČEK.

KRÁTKÁ SLOVA - NAPŘ. NÁŠ VĚTRÁČEK SE VYŽÍVÁ VE SLŮVKU – CÓ? PÁJA, NEBO-LI NÁŠ KOUŘENAČKA, MÁ RÁD SLŮVKA - COŽE, JÁ? A PROČ??. VERONIKA JE ZNÁMÁ SVÝMI SVAČINAMI, KOLIKRÁT SI PŘINESE JEN BRAMBŮRKY A POTOM BREČÍ, ŽE MÁ HLAD.

TONY, NÁŠ FOTBALISTA, KTERÝ, KDYŽ DÁ GÓÓÓL, TAK MI MUSÍ VŽDYCKY PŘESNĚ PŘEDVĚST, JAK TO VŠECHNO PROBÍHALO A JÁ SE NAKONEC STEJNĚ DOZVÍM, ŽE I TAK PROHRÁLI! ŠTĚPKU A MÍŠU ZNÁ TAKÉ POMĚRNĚ HODNĚ LIDÍ, JAKO HOLKY, KTERÉ MAJÍ HEZKÝ HLAS A UMÍ HO TAKZVANĚ DOBRĚ PRODAT. JINAK JSME TAKÉ ROZDĚLENÍ NA SKUPINKY, ALE KDYŽ SE NĚCO DĚJE, DOKÁŽEME SI NAVZÁJEM POMÁHAT A DRŽET PŘI SOBĚ. A TO JE NAŠE PLUS!!! KDYBYSTE SE KOHOKOLIV ZEPTALI, CO MÁME RÁDI, BYLY BY TO PŘESTÁVKY!! JAK U NÁS PŘESTÁVKY VYPADAJÍ? POKUD BYSTE K NÁM DALI NĚJAKÉHO BLÁZNA Z BOHNIC , CÍTIL BY SE U NÁS JAKO V RÁJI! (NEBERTE TO ZASE AŽ TAK DOSLOVA!) NAŠE PŘESTÁVKY ZAČÍNÁJÍ TAK, ŽE KLUCI SE JDOU PROJÍT NA ZÁCHOD A HOLKY SI JDOU NĚCO VZÁJEMNĚ SDĚLIT, NEBO SE DOMLUVIT NA NĚČEM DŮLEŽITÉM. KDYŽ SE KLUCI VRÁTÍ ZE SVÉ PROCHÁZKY, ZAČNOU NÁS A NEBO MI JE - PROVOKOVAT. NAKONEC TO DOPADNE TAK, ŽE SE (ZE SRANDY) POPEROU A VŠICHNI PAK MUSÍME SEDĚT NA SVÝCH MÍSTECH.

Napsala: Helena Červeňáková, 7.B

Školní výlet

Sedmičky v červnu pojedou na výlet do Kutné Hory. Tento výlet nám byl nabídnut učiteli sedmých tříd. Třídy jako kolektivy souhlasily a na výlet se velmi těšíme, protože jsme v Kutné Hoře nikdy nebyli .

Na výlet pojedeme 7.června soukromým autobusem. Na dlouhou cestu se hodně těšíme, protože v autobuse budeme řídit jako diví, aby se učitelé nenudili. Do autobusu si vezmeme také mp3 přehrávače a budeme poslouchat nařachanou muziku. Ve městě se k nám připojí průvodce. Doufáme, že dostaneme rozchod, abychom si prohlédli a obešli obchody. Snad tam bude i Mac-Donald, kde se do syta najíme. Potom půjdeme do centra Kutné Hory, které je městskou památkovou rezervací. Jsou zde krásné gotické domy. Nejznámější stavbou je gotický chrám sv. Barbory, který se začal stavět koncem 14.století.V dějepise jsme se učili, že Kutná Hora založila svůj význam ve středověku na těžbě stříbrných rud a díky tomu i na ražbě mincí.

Určitě budeme po tak náročné a zdlouhavé cestě dosti vyčerpaní, ale užijeme si, protože o zábavu bude postaráno.

Napsali: Jiří Kosobud a Miroslav Vlas ze 7.A

Rozhovor s paní učitelkou Janáčkovou z 7.A

Zajímalo bys nás, co si paní učitelka Janáčková myslí o naší třídě, výletě a něco o jejím životě.Tak jestli vás to také zajímá, tak čtete.☺

Květa a Míša: Jak dlouho už učíte?

Uč. Janáčková: Moc dlouho. Učila jsem už i některé z vašich rodičů.

Květa a Míša: Jaké předměty jste chtěla učit ?

Uč. Janáčková: Moje aproba je matematika, zeměpis. Oba tyto předměty mám velmi ráda, matematiku ovšem raději. Docela ráda bych učila i fyziku.

Květa a Míša: Čím jste chtěla být jako malá?

Uč. Janáčková: Nikdy jsem si nepřála být třeba princeznou nebo modelkou. Už od dětství mě zajímala hlavně technika. Přála jsem si stavět domy, nebo nějaké stroje – třeba vytvořit perpetuum mobile.

Květa a Míša: Jaká byla vaše nejzlobivější třída?

Uč. Janáčková: Třídní učitelkou jsem byla už devíti tříd. Každá byla úplně jiná. Chodily do nich děti hodné i zlobivé. Velkou radost jsem vždy měla z toho, když z dětí vyrostli dobří lidé, když jsem viděla, že se měnily k lepšímu. I dnes mne těší, když se dozvím o úspěchu „svých“ dětí. Za úspěch považuji i to, že jsou dobrými rodiči, že postavily pěkný dům, že jsou to slušní lidé.

Květa a Míša: Jste ráda, že jste třídní 7.A?

Uč. Janáčková: Ano. Někdy se sice zdá, že se musím s Vámi zlobit , že Vás stále napomínám. To proto, že Vaše názory a často i pohodlnost je třeba usměrnit. Je to proto, že mi na vás zaleží.

Květa a Míša: Baví vás učit na této škole?

Uč. Janáčková: Ano baví. Snad právě proto, že tu pracuji již dlouho, mi na naší škole zaleží. Dnes bych už nechtěla měnit ani zaměstnání ani školu.

Květa a Míša: Jezdíte ráda na výlety?

Uč. Janáčková: Cestuji vcelku nerada. Pro dobrou výuku zeměpisu však musím poznávat co nejvíce míst v Čechách i v cizině. Pokud se ptáte na školní výlety, pak jezdím ráda. S dětmi se mám možnost poznat i jinak, než jen ve školních lavicích. Ještě lepší by bylo jet na školu v přírodě. Na letošní školní výlet do Kutné Hory se moc těším. Je to totiž krajina mého dětství.

Květa a Míša: Kolik máte dětí?

Uč. Janáčková: Máme 3 už dospělé dcery. Jsem již babičkou a mám vnučku a vnuka.

Děkujeme paní učitelce za odpovědi ☺

Napsaly: Květoslava Časlavová a Michaela Kindlová, VII.A

Vyzpovídání pana Mgr. Aleše Plevky:

Vybrali jsme si pana Mgr. Aleše Plevku, protože je to především třídní učitel třídy 7.B a je to kantor ze 2.stupně, který učí více než jeden předmět a máme ho nejradši!

1. Čím jste chtěl být jako malý kluk ?

Asi jako každý malý kluk popelářem, později archeologem a nakonec detektivem, protože nic z toho se nesplnilo, skončil jsem jako učitel.

2. Jak byste jedním slovem charakterizoval svou třídu?

ZOO

3. Který byste chtěl učit předmět kromě dějepisu a češtiny ?

Zeměpis - baví mě cestovat a poznávat nové kouty Česka, na zahraničí nemám zatím dost peněz.

4. Mohl byste nám prozradit oblíbence z vaší třídy?

Helénka Červeňáková, protože je na ni spolehnoutí.

5. Kdybyste měl vybrat jednu třídu z 2. stupně, která by jela na výlet, která by to byla ?

Ta, která by neudělala ostudu.

6. Byla někdy chvílka, kdy jste chtěl odejít ze školy?

Každý den a bylo jich mnoho, ještě že se mi to přání plní každé odpoledne.

7. Co jste řekl na to, když vám přidělili třídu 6.B?

No nazdar!!!

8. Co byste na své třídě změnil?

Toho by bylo na dlouhý seznam, ale to hlavní by spočívalo ve vzájemných vztazích. Více ohleduplnosti, přiměřeně kamarádství okořeněné špetkou zodpovědnosti a slušnosti, to by bylo maso.

9. Jaký učitel je váš vzor?

Igor Hnízdo alias Jan Tříška z filmu Obecná škola Jana Svěráka.

10. Co byste řekl na to, kdyby se zavedly uniformy?

Kdyby ušili uniformu i na mně, tak by mi to vůbec nevadilo. Jako vše mělo by to v sobě něco kladného, ale určitě by se našla i nějaká nevýhoda.

11. Kdybyste si mohl vybrat třídu, která by to byla?

Z každé třídy bych si vybral nějaké žáky a sestavil bych si úplně novou třídu.

12. Jaký předmět je pro vás zajímavý?

Zeměpis.

13. Jací kantoři vám jsou sympatičtí a naopak?

Jsou to ti, kteří si dovedou zjednat pořádek, mají rádi děti, čiší z nich přirozená

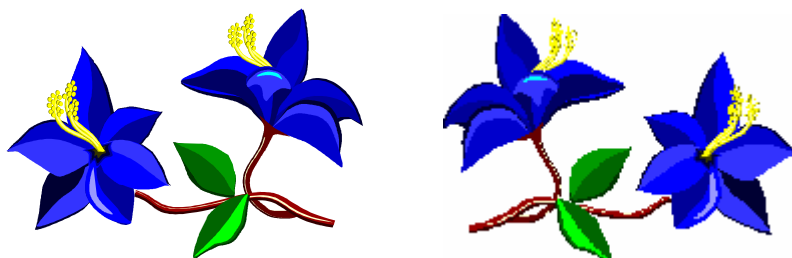
autorita a dokáže žáky pro něco nadchnout-mají „lidský rozměr“.

14. Co byste vzkázal všem 7.třídám?

Se učit...se učit...se učit....

To je vše, co nám pan učitel řekl.

Napsali: Markéta Krčková a Jára Petr 7.B

Učitelé školou povinní

Ve škole nás učitelé stále prověřují. Ale ne! Už zase další špatná známka z dějepisu?! To bude doma zase divadlo! Stalo se vám někdy něco podobného? Potom byste si možná mohli přečíst tento článek, ve kterém jsem se rozhodla prověřit, jak testy a zkoušení zvládali někteří naši učitelé.

Nejprve jsem šla prověřit naší třídní učitelku Mgr. Jaroslavu Janáčkovou, která měla zrovna dozor na chodbě. Na otázku jestli měla strach z testů a jestli jí dopadly vždy tak, jak si přála, odpověděla: „Jak z kterých. Šla mně dobře matematika a fyzika, ale čeština a jazyky moc ne. Na ty jsem se musela připravovat a ne vždy to byla jednička. I já někdy zanedbala přípravu a pak to bylo horší.“

Poté jsem šla za panem učitelem Plevkou a položila mu tu samou otázku. „Já jsem strach měl samozřejmě také, ale jen, když jsem nebyl připravený. Když jsem připraven byl, tak jsem ho neměl. Většinou jsem byl připraven a když jsem se připravoval, tak jen na některé předměty. Některé šly samy, spíš takhle chemie, přírodopis, tam jsem se musel trochu připravit, ale jinak jsem se moc nepřipravoval a samozřejmě potom na vysoké škole, tam se člověk musel připravit trochu víc a tam ten strach byl samozřejmě trochu větší.“

Toho dne měl také dozor i pan učitel Jiří Makovický, čehož jsem šla také hned využít. „No, tak já jsem se připravovat nemusel, mě to stačilo z hodiny. Nikdy jsem se neučil ani na střední škole ani na maturitu a jinak mi to zkoušení fakt nevadilo. Já jsem to uměl vždycky docela dobře a měl jsem dobré známky.“

Také jsem se ptala paní učitelky Horové, která mi svou odpověď na mou otázku zodpověděla takto: „Já, když jsem chodila do školy, tak jsem

neměla ráda ani testy ani zkoušení, protože obě tyto věci mě stresovaly. No, ale pokud si mohu úplně vybrat, tak pro mě byly vždycky lepší testy.“

Paní učitelka Šuldová zase odpověděla toto: „Tak samozřejmě, že jsem také měla strach ze zkoušení, z testů, snažila jsem se na ně připravovat, vždycky to nevyšlo tak, jak jsem si přála, takže potom bylo zklamání. Takže si myslím, že jsem na tom byla úplně stejně, jako jste na tom dnes vy. Ono se to časem poddá, ale ten strach z něčeho přetrvává...Pořád.“

Mé otázce neušli ani paní učitelka Polívková a pan učitel Riedl. Paní učitelka se moc učit nemusela a strach měla asi tak, jako každý z nás (ale nikdy se jí nestalo, aby měla takový strach, že by před tabulí neřekla ani slovo☺). I u pana učitele Riedla se strach a nervozita vždycky držely, ale pokaždé se to muselo nějak zvládnout.

Tak a můj článek je u konce. Mohli jste si zde přečíst, jak se učitelé v našem věku museli vypořádat s návalem prověřování a s učením a ani oni to neměli o moc snadnější, než my. Pokud budete vědět, že vás čeká nějaké to zkoušení nebo prověrka, tak to hlavně, jak nám všem radí pan učitel Plevka, nikdy nevzdávejte dopředu a bojujte až do samého konce. Na závěr bych chtěla poděkovat všem učitelům, kterých jsem se zeptala na jejich učení a připravování se do školy, za jejich čas a odpovědi.

Napsala: Naděžda Levandovská, 7. A

ANKETA

Ve třídě VII.B jsme se rozhodli, že pro školní časopis uspořádáme takovou menší anketu týkající se školy. Hlasovalo 21 žáků a zde jsou výsledky:

1. Který je podle vás nejlepší učitel?

Vybrali jste tyto učitele:

1. Pan učitel Plevka - 10 hlasů
2. Paní učitelka Horová - 4 hlasy
3. Pan učitel Makovický - 3 hlasy
4. Paní učitelka Margetová - 2 hlasy
5. Paní učitelka Špicnerová a pan učitel Doležal - každý 1 hlas

2. Jaký je váš oblíbený předmět?

Možnosti: Vv, M, Př, Nj

1. Nj - 8 hlasů
2. M a Př - 5 hlasů
3. Vv - 3 hlasy

3. Jedna věc, kterou byste chtěli na škole změnit.

Možnosti: délka vyučování, kantoři, předměty

1. Délka vyučování - 12 hlasů
2. Předměty - 6 hlasů
3. Kantoři - 3 hlasy

4. Který je váš nejméně oblíbený předmět?

Možnosti: D, Tv, Pc, Pč, Z, Čj

1. Z - 8 hlasů
2. D - 5 hlasů
3. Čj - 4 hlasy
4. Tv a Pč - 2 hlasy
5. Pc - 0 hlasů

5. Chtěli byste být učitelem?

Možnosti: ano - ne

Ano - 7 hlasů

Ne - 14 hlasů

Vítězové : V kategorii „nejlepší učitel“ jednoznačně zvítězil pan učitel Plevka se svými 10-ti hlasy. Naopak poměrně překvapivý byl výsledek ve 2. otázce, kde zvítězila Nj. Ve 3. otázce by většina žáků měla zájem o kratší vyučování a ve 4. byly na prvních místech zeměpis, dějepis a český jazyk V 5. otázce „Chtěli byste být učitelem“ zvítězila přesně o polovinu možnost ano.

Závěrem: S první odpovědí bych nejspíše souhlasil, protože pan učitel Plevka je prima. Se 2. otázkou bych nesouhlasil, protože Př je pro mě

zábavnější. Na 3. otázku bych měl stejný názor. Naproti tomu 4. otázka mě poměrně překvapila, protože Z mě baví. Na poslední 5. otázku bych měl stejný názor jako většina třídy tj. ne.

Napsal: Michal Seidl, 7.B

Závěr: Na první otázku bych odpověděl pan učitel Plevka, ale nejsem si jist. U druhé otázky by má odpověď byla jednoznačně matematika, třetí odpověď by byla 1) délka vyučování, protože mě nebaví sedět ve škole 6 hodin. Otázka č.4 rozhodně zeměpis a učitelem bych být nechtěl.

Napsal: Petr Nagy, 7.B

Ve škole již rok

Na výuce počítačů jsme dostaly za úkol vytvořit příspěvek pro školní časopis. Protože se blíží konec školního roku a protože máme několik známých mezi prvňáčky, rozhodly jsme se jich zeptat, jak se jim ten první rok ve škole podařil a vzpomenout si i na náš vstup do základní školy. Malé děti nebyly příliš upovídané, ale něco se nám přeci jen z nich podařilo dostat.

Markétka Holmannová nám řekla, že její paní učitelka je moc hezká. Z předmětů ji nejméně baví prvouka. Ve třídě si našla dost kamarádů a skoro všichni tam jsou na ni hodní.

Valerie Ferencová - i ona má hezkou paní učitelku. příliš nemá ráda český jazyk. I ona má ve třídě hodně kamarádů, kteří jsou na ni hodní.

Milan Ferenc - mi řekl, že i jemu se paní učitelka líbí. Nemá v oblíbě také český jazyk. Kamarády si ve třídě snadno a ve velkém počtu našel a ani on nemá potíže s tím, že by na něj byl někdo zlý.

Tak to byli současní prvňáčci. A na co si vzpomeneme my?

Andrea - když jsem já šla do školy první den, byla jsem trochu nervózní, ale na druhou stranu jsem se hodně těšila. Dodnes si pamatuji, že jsem měla na sobě silonky, halenku, sukni a střevíčky.

Renata - první den ve škole jsem se hrozně bála, že mě tam máma nechá napořád a už si pro mě nikdy nepřijde. To mě ale brzy přešlo a začalo se mi tam docela líbit. Vzpomínám si také, že jsem tehdy dostala kornout s nejrůznějšími sladkostmi.

Napsaly: Andrea Peterková a Renata Dudyová, 7.B

Z vyučovacích hodin

Hra se slovíčky.

V hodině českého jazyka dostaly děti úkol. Měly si vymyslet vlastní příběh. Jediné, co musely dodržet, bylo užití těchto slov v textu. Zítra, zítřek, zelenina, slyšel, hledáte, měsíc, včas, barevná, nový, den.

Ukradená kapusta

Jakub Polívka 5.A

U krámku se zeleninou, kde bylo dost všeho, se ztratila barevná kapusta. Bylo to divné, zítřek co zítřek se s ní krámkem chlubil. „Hledáme kapustu, pojd'te se připojit!“ ozývalo se všude. „Hledáte kapustu? Hledáte kapustu? Už jdeme.“ Když došli do krámku, uviděli rajčata, květák, zelí atd. Ale kapusta nikde. I v noci, když měsíc zářil, hledali kapustu. Nový den, když hledali kapustu, jelikož byli unavení, nic nenašli. V tom malý kluk slyšel rachot. Celý utrmácený se vydal tím směrem. A právě včas, protože viděl kouzelnou laň. Měla v puse barevnou kapustu. Zítra občané zjistili, že se kluk ztratil. Když ho našli, uviděli jeho kouzelný pohled a nikdo nemohl vyslovit ani jedinou otázku.

Krásný den

Roland Zůna 5.A

Zítra půjdu do obchodu pro zeleninu. V tom jsem slyšel povědomý hlas, byl to můj kamarád. V ten den jsem ještě včas stihl koupit nové noviny, už nesvítíl měsíc. V novinách byl článek o tom, že se v ZOO narodil pár malých barevných papoušků. Když jsem šel domů, potkal jsem paní. Vypadala, že něco hledá. Zeptal jsem se jí: „Co hledáte?“ Paní odpověděla: „Ztratila jsem brýle“. Tak jsem jí je pomohl najít. Udělal jsem dobrý skutek, byl to kouzelný den. Už se těším na zítřek

Povedený lov

Milan Karnolt 5.A

Vyšel měsíc já, princ Orin ze Harendu, vyjíždím na lov. Ale místo zvěře jsem našel zeleninu. Druhý den jsem se šel podívat na kouzelný hrad, kde bydlel můj přítel skřítek Moped. Zeptal jsem se ho, jestli má na zítřek něco připraveno, řekl ne. Tak jsme jeli na lov, protože ve dvou se loví lépe. Moped měl nového koně, ale nebyl to tak docela kůň, byl to jednorožec. Měl nádhernou barevnou hřívu. Ale nejdřív jsme se museli dobře posilnit. Včas jsme přejeli bránu, která se právě zavírala. Dali jsme si králíka a zase vyjeli. Moped slyšel z lesa laň. „Hahá, ta bude naše!“

Bez názvu

Denisa Dudyová 5.A

Je nový den a my stále hledáme psa, který utekl ze zahrady. Slyšela jsem od majitelky, že zítra ho budou očkovat. Na zahrádce máme plno zeleniny a také barevné květiny. Utekl měsíc a psa jsme ještě nenašli, a to jsme mysleli, že ho najdeme včas. Zítřek měl být kouzelný den. Ten den jsme našli psa a majitelka nás odměnila.

Kouzelná kulička

Dan Sochor 5.A

Šel jsem jednou po chodníku a slyšel jsem: „Zelenina, zelenina, barevná zelenina!“ Jdu do lesa a potkám tam dva chlapce, kteří lezou po kolenou. Povídám: „Co hledáte?“ „Hledám kuličku, je kouzelná.“ Tak jim pomůžu s hledáním. Chlapec řekl: „Doufám, že ji najdeme včas, protože ji musím zítra vrátit.“ Druhý den bude pozdě. „Tak koupíme novou kuličku,“ povídá jeden z chlapců, „domluvíme se na zítřek večer, až vyjde měsíc.“

Bez názvu

Tomáš Malinovský 4.A

Táta koupil mámě nové auto. Zítra se jdeme podívat, jak bude máma jezdit. Pojede autem pro zeleninu na zahradu. Zítřek bude hezký den. Sestřička bude mít narozeniny. Musel jsem vstát včas, ještě svítil měsíc, abych sestřičce popřál. Sestřička dostala od táty a mámy kouzelné náramky. Slyšel jsem, jak sestřička utekla do pokoje a zavolala: „Tak už mě hledáte?“

Alenka

Elizabeth Sazimová 4.A

Bylo nebylo, v jedné chudé chaloupce žila maminka s dcerou Alenkou. Dívka nebyla jako ostatní, byla rozmazlená a práce jí nevoněla. Jednoho dne se maminka rozhodla poslat Alenku do světa, aby si vyzkoušela, že bez práce nejsou koláče. Alenka řekla, že ve světě najde prince, který se o ní postará. Šla cestou, která vedla na hrad, Alenka šla lesem, bloudila a cítila, že má hlad. Ještě, že v lese rostly ostružiny, jinak by asi nedošla za svým vysněným prince. Čas ubíhal, blížila se noc. Měla strach, když spatřila světlo měsíce. Měsíc svítil tak jasně k jahodové chaloupce. Vešla do chaloupky a uviděla dvě misky a pec. Cítila vůni česnečky. Uslyšela hlas: „Alenko, naber polévku zítra včas a natrhej zeleninu ze zahrádky.“ Byl to kouzelný dědeček, který vše slyšel a znal Alenku. Dobře věděl o její rozmazlenosti. Tu se objevil kouzelný dědeček. Společně pojídali polévku a povídá Alence, že zítřek bude novým začátkem jejího života.

Únos v cirkusu

Jakub Richter 4.A

Zítra k nám přijede cirkus. Chci tam jít s kamarády. Budou tam klauni, hadí žena, akrobati a tygři. Přišli jsme tam a ptám se jednoho pána: „Hledáte něco?“ Odpověděl, že nic. Připadalo mi, že to byl zloděj. Měl černou čepici a černé oblečení, držel psa. Už jsme byli v cirkusu a říkáme panu řediteli: „Nějaký pán Vám bere toho nového pejska.“ Ředitel řekl, ať si z něj neděláme žerty. Šli jsme pryč. Najednou Toník řekl: „Slyšíte to taky?“ Ano! Jdeme se tam kouknout. Přišli jsme tam a byl tam podezřelý pán, tentokrát držel prasátko. Uviděl nás a dal nás do pytle. Probudili jsme se a byli jsme v nějaké továrně. Pak jsme usnuli. Druhý den jsme jeli v tatře, zanedlouho jsme vyskočili. Kamarádi k večeru usnuli, ale já jsem čekal, až vyjde měsíc. Ráno jsme uviděli zrcadlo. Pepík si myslel, že to je asi kouzelné zrcadlo. Ale já jsem řekl, že je to zrcadlo, které dá zítřek. Toník šel na záchod. Čekali jsme na něj, ale Toník se nevracel. Šli jsme ho hledat. Došli jsme ke starému domu, nakoukli jsme dovnitř a byla tam samá zelenina, Toník nikde. Kolem jela auta, já řekl, že ho musíme najít včas. A nakonec jsme ho našli zdravého.

Kouzelný den

Kamila Tomášová 4.A

Zítra jdu do práce, pracuju v restauraci a jmenuju se Alena. Všichni mi ale říkají Ájo. Docela se těším na zítřek, ale teď jdu spát. Je ráno 7 hodin, k snídani mám zeleninu. Jdu do práce, jsem tam do šesti a jdu si nakoupit. Když jsem šla zpátky, uslyšela jsem nějaké zvuky. Ptám se: „Kdo jste?“ Předě mnou stáli šerední trolové, ptala jsem se ještě jednou: „Hledáte něco?“ Ale trolové se na mě divně koukali a něco mumlali. Bála jsem se a rychle utíkala do práce. Trolové najednou zmizeli, ale k mému překvapení se přede mnou objevil krásný chundelatý pejsek. Protože mi ho bylo líto, tak jsem si ho vzala s sebou do práce. V práci jsem dala pejska do kuchyně a rozhodla jsem se, že se bude jmenovat Bobík. Rychle jsem šla obsluhovat hosty. Vše proběhlo jako každý den, ale najednou se vyřítil z kuchyně Bobík a začal skákat lidem do talířů. Jednomu pánovi snědl řízek, dalšímu snědl maso. Úplně jsem ztuhla a nevěděla, co mám dělat. V myšlenkách se mi honilo, že dostanu padáka. Ale naštěstí byli lidi hodní, vůbec se nezlobili a začali Bobíka sami krmit. Asi proto, že byl Bobík tak roztomilý. Bobíka, nového kamaráda, jsem si nakonec nechala, ale do restaurace jsem ho už nikdy nevzala.

Literární výchova v 6. B

Dubnové hodiny literární výchovy v naší třídě probíhaly ve znamení slavných Erbenových balad.

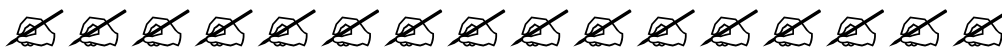
Vedle recitace a povídání si o nich jsme se rozhodli, že si jednu z balad – Vodníka – zkusíme zahrát.

Rozdělili jsme si role, vymysleli scénu, připravili kostýmy a dali se do práce. Asi nejvíc nás potrápilo naučit se text z paměti. Proto jsme raději ještě doplnili mezi herce

důležitou roli „nápopědy“. Samotné představení před publikem naší třídy jsme nakonec snad zvládli. V roli vodníka se vystřídali Lukáš Loučka a Pavel Nachmüller, postavu dívky – vodníkovy ženy ztvárnila Káťa Latureová. Matku zahrála Anička Nachmüllerová a Nikola Štuková. Vypravěčem celého příběhu byla Slávka Žáková.

Když nám p.učitelka další hodinu promítla filmovou podobu Vodníka, abychom mohli porovnávat, říkali jsme si, že jsme to dokázali zahrát jen o „chloupek“ hůře, než byl originál.

VI. B

Básničky od Miroslava Duba

Louže

Na chodníku byla louže,
taky to tam strašně klouže.
Louže byla opodál,
radši půjdu taky dál.

Léto a zima

Tak nám končí léto,
zima začíná.
Léto bylo teplé,
zima studená.
Je tu zase zima.
Jaká je tu zima.
Tak nám končí léto,
zima začíná.
Zase bude léto,
potom zas zima.

Podzim

Podzim nám přišel po roce,
chytáme ryby v potoce.
Ptáci tu už odlétají,
my jsme stále více osamělí.
Stromy už jsou skoro holé.
Barevné je to dole.
Všude létá spousta draků.
Létají vysoko až do mraků.
Slunce svítí studeně.
Peče se husí pečeně.

Láska

Láska je největší dar.
Přejme lásce veliký zdar.
Láska je ze všeho nejmocnější,
je silnější, než ti zlejší.
Láska je rudý květ,
který je sladký jak med.

Koňská

Denisa Čermáková, VI. A

Já pádím s tebou v dál
Cestou kolem skal.
Tvá hříva ve větru vlaje,
Chřípí se ti lehce chvěje.

Já pádím s tebou v dál,
Ne, není to klam.
K majáku cesta vede,
Tam spatřím kousek nebe.

Už vím, že se můj sen splní
A pevné přátelství nás spojí.

Proto pádím s tebou v dál ...

Ze života školy

Brněnské divadlo

Tohle divadlo se líbilo skoro všem, kterých jsem se zeptala. Všichni jsme si mysleli, že to bude divadlo s loutkami, jako většinou. Ale nakonec jsme se všichni mýlili, bylo to nakonec o dvou mužích a jedné ženě, kteří nám tam předváděli různé scénky a dokonce nám po každé scénce zazpívali veselou písničku. Pak si také pozvali šest dětí na podium a ptali se jich, co každý poslouchá- jaký druh hudby. Všichni jim- jeden po druhém řekli, kterou muziku mají nejoblíbenější (HIP HOP, ROCK, DISCO, ATD). Poté to na minutu přerušili a zazpívali písničku Kočka leze dírou. Když dozpívali, tak se nás zeptali, jestli by bylo možné zazpívat Kočka leze dírou třeba rockově? My jsme odpověděli, že určitě ne. Ale šlo to, zazpívali nám to tak, jak jsme řekli, například rockově, v rytmu diska atd. Moc se nám na tom líbilo, že si připravili speciální program pro nás a jiné scénky pro ty menší. Sami se nám přiznali, že pro ty malé zahrají nějaké divadlo s loutkami, je to lehčí. Ale co pro druhý stupeň, to je prý podstatně těžší zahrát něco, co by nás bavilo. Ten druhý stupeň

by se jen smál tomu, jak tam ze sebe s loutkami dělají šašky! A tak si prý řekli, že zkusí zahrát nějaké srandovní scénky. My jsme se dívali na ty jejich vymyšlené scénky, které se nám většinou líbily a na konec jsme to vše uzavřeli tím, že jsme si společně zaspívali písničku, kterou oni celé představení zahajovali, nežli na nás na začátku spustili svým brněnským přízvukem. Mě se rozhodně tohle divadlo líbilo ze všech divadel, které jsem viděla, nejvíce. Tak tohle je můj popis Brněnského divadla.

Napsala: Markéta Hergezelová 7.B

Slavíci v lavici

Již po čtvrté se v kinosále Městského kulturního střediska sešly „zlaté pěvecké poklady“ ze šestých-devátých tříd. Tímto vystoupením provázeli: Mgr. Aleš Plevka a paní učitelka Romana Margetová, která v úvodu vystoupila se svým školním pěveckým sborem.

Dopoledne se do sálu nahrnuli žáci a večer rodiny, přátelé, ale i úplně cizí lidé, kteří si chtěli poslechnout zpěv, talentovaných a nadaných žáků naší školy.

A výsledky ? Tady jsou:

Dopoledne: 1) Marcela Krausová
 2) Lukáš Pohlotko
 3) Helena Margetová a Andrea Ludwigová.

Večer: 1) Marcela Krausová
 2) Lukáš Pohlotko
 3) Štěpka Červeňáková.

Mě nejvíce zaujaly dívky z 9.C, které odzpívaly písničku z filmu Robin Hood. Nejvíce mi bylo líto Štěpky Červeňákové (z naší třídy), protože jsem přesvědčená, že měla na víc, ale musím objektivně uznat, že všichni by si za svou odvahu zasloužili první místo! Krásné hlasy se prostě nezapřou!

Naše velké - malé poklady nyní vyčkávají, až přijde další šance ukázat své velké talenty a jistě se už na další podobné vystoupení těší!

Toto vystoupení nebylo první a určitě ani poslední vystoupení v dějinách školy a věřím, že podobná vystoupení přinesou radost stejně jako letošní „Slavíci v lavici“.

Radost všem a zdar našim zpěvákům!

Napsala: Kateřina Zůnová, 7.B

Ekologie školy

Lidi, zamyslete se nad sebou. Není to škoda ničit životní prostředí? Není lepší **TŘÍDIT ODPAD!!!**

Po celém městě jsou rozmístěny barevné kontejnery na plasty, papíry a sklo a těch pár kroků navíc přece nikoho nezabije.

Nejbližší sběrna papíru a kovu aj.odpadů je ve Svatavě. Odpad je to, co je pro nás nepotřebné, vše, co vyhazujete např. kelímky od jogurtů, slupka od banánu, staré přístroje, rozbité hračky, obaly, oblečení aj.

Naše škola nesbírá jen papíry, ale i plastová víčka. Za tento půlrok bylo nasbíráno **3873 Kg papíru**. Navíc shromažďujeme plastové lahve v papírových bednách na chodbě. Obsah těchto krabic se pak v rámci pracovních činností odnáší do speciálního kontejneru ve městě.

Odpovědi paní učitelky Polívkové:

1. Jak tato škola dlouho provozuje sběr: Už čtvrtý rok

2. Co získá třída, která bude na 1., 2. a 3. místě: finanční odměnu, příspěvek do třídního fondu na třídní výlet. Výše částky je závislá na množství nasbíraného sběru.

3. Kdy se začíná sbírat sběr a kdy skončí: Každý školní rok začíná sběr 1. října a končí 31. května.

4. Kdo sběr na této škole vymyslel a jaké s tím měl úmysly: Paní učitelka Zechnerová. Hlavní důvod byl- naučit žáky třídit odpad, nezatěžovat zbytečně životní prostředí.

5. Kam máme tento sběr nosit: Sběr se váží v chodbě, která vede k tělocvičně. Odnáší se potom do skladu, který se nachází mezi pavilonem A a B.

Já osobně si myslím, že sběr je dobrá věc. Chrání životní prostředí a méně lidí je nemocných.

Napsali: Větráček a Pájík (Jaroslav Větrovec a Pavel Korenačka 7.B)

Výsledky sběrové soutěže k 20. 5. 2006

Třída	Množství	Třída	Množství
9.A	69 kg	5.B	272,5 kg
9.B	56,5 kg	4.A	187,5 kg
9.C	0 kg	4.B	61 kg
8.A	113,5 kg	3.A	541,5 kg
8.B	482,5 kg	3.B	818 kg
7.A	34 kg	2.A	553,5 kg
7.B	47 kg	2.B	292,5 kg
6.A	108 kg	2.C	112,5 kg
6.B	134,5 kg	1.A	266 kg
5.A	0 kg	1.B	223 kg

Basketbal

Ve středu 12.4. jsme byli v Bukovanech na turnaji v basketbalu. Bylo to (docela) dobré. Pouze to, že jsme my holky byly až na 2. místě a kluci na 1. místě, nám trochu kazilo náladu. Vlastně jsme to

klukům pokazily. Ale kluci se na nás vůbec nezlobili. Postoupili. My holky jen doufáme, že jsme si tam neudělaly moc velikou ostudu.

Ale jak to bylo od začátku. Přijeli jsme do Bukovan, vešli do jejich malinké školy a začali se rozcvičovat. Házeli jsme na koš, udělali si navzájem pár úrazů. Pak nás tam přivítali. A potom už kluci začali hrát. My holky jsme samozřejmě fandily, jak nejvíc jsme mohly, a myslíme si, že jenom díky té spolupráci to kluci vyhráli. Hned po nich jsme začaly hrát my holky. Nejdřív jsme si věřily, daly první koš, ale pak nám to bukovanské holky pěkně natřely. Během chvilky jsme prohrávaly asi o dvacet bodů. Nikdo z našich holek už ani nemohl dýchat, protože jsme hrály jako o život. Nakonec (všechny dost zpocené) jsme odcházely do šatny. Byly jsme nejprve dost zklamané. Naši náladu však vylepšilo to, že jsme už po zápase nemusely do školy. Když však uvidíme někoho z bukovanských holek, hned máme strach. No doufáme, že příště se už nenecháme zastrašit.

Napsaly: Kačka Kindlová a Nikča Pálková, 7.A

Coca cola cup

Spolu s paní učitelkou Pospíšilovou jsme jeli 10.dubna na školní fotbalový turnaj do Sokolova. Našimi soupeři byli ZŠ Oloví a ZŠ Bukovany. Turnaj jsme zahájili s Bukovany a vyhráli jsme 1: 0. Po přestávce jsme hráli druhý a taktéž vítězný zápas se ZŠ Oloví. To pro nás znamenalo postup do dalšího kola.

Na něj jsme museli jet až do Lubů. Zápas se uskutečnil ve středu 3.května. Odjeli jsme ve stejném složení. Čekal na nás daleko těžší soupeř než v Sokolově. Byly tam školy z Mariánských Lázní a z Lubů. Zápas zahájily proti sobě ZŠ Mariánské Lázně a ZŠ Luby. Utkání skončilo 4 : 0 pro Luby. Potom jsme hráli proti Mariánským Lázním. Bylo to moc těžké. Skončilo to pro nás špatně. Prohráli jsme 3:1. Pak následoval zápas s Luby. Opět jsme ho prohráli a tím se ukončily naše naděje na další postup.

Na turnaji v Lubech jsme skončili jako poslední. Postoupila škola z Lubů. Snažili jsme se ze všech sil, ale nedopadlo to pro nás dobře. Tak jsme alespoň byli všichni rádi, že jsme se ulili ze školy.

Napsali: Tadeáš Brandis a Jakub Kraus, 7. A

Fotbal

Doslal jsem za úkol napsat článek o něčem, co mám rád, čím se zabývám ve volném čase. Vybral jsem si fotbal

Fotbal je pro některé z nás zábava. Někteří ho hrají jen tak pro radost, jiní to berou vážněji a trénují a hrají zápasy za TJ Baník. Líbí se mi na tom, že při sportu, kde si posilujeme a protahujeme tělo, jsme v přírodě. Není totiž vždy důležité vyhrát, ale zúčastnit se. Máme možnost poznat nové kamarády, hráče i soupeře. Jezdíme na turnaje po celém okrese.

Sport to není levný. Potřebuji k tomu dobré kopačky, chrániče a míč. Fotbal je navíc drsná hra. Stává se, že máme zranění. To pak musíme vzít obvaz, nějakou tu dezinfekci a ránu řádně ošetřit. A to je ten lepší případ. Někdy to nestačí, tak vyhledáme první pomoc. Chválabohu se zatím nikomu nic vážného nestalo a vždy jsme mohli pokračovat.

Po zápase jsme většinou pořádně unavení. Když se však osprchujeme, převlékneme do čistého oblečení, tak jdeme klidně hrát další hry, například vybíjenou.

Napsali: Stanislav Horský a František Jaksch, 7.A

DOPRAVNÍ SOUTĚŽ

Tak jako každoročně se konalo školní kolo dopravní soutěže. Letos se uskutečnilo 20. dubna na zimním stadionu v Habartově pod vedením paní učitelky Horové a pana Belfína z Domu dětí a mládeže.

V soutěži jsme prokazovali, jak umíme jezdit na kole a překonávat na něm různé překážky. Některé z nich nám naháněly hrůzu, ale nakonec jsme to dokázali všichni. Na stadionu jsme museli dávat pozor, jelikož tam byly poházené střepy. Zdokonalili jsme se v dopravních značkách a prověřovali si základy první pomoci. Soutěžilo se ve dvou kategoriích 5.-6.třídy a 7.-8.třídy. Po soutěži se šlo do Domu dětí, kde jsme zhlédli dopravní film se zpěvákem Danielelem Landou. Byl to příjemně prožitý den, mnohým hodně dal, užili jsme si spoustu legrace a přitom si protáhli svoje tělo.

Hlavním cílem bylo, abychom se vyvarovali dopravních nehod, abychom lépe znali dopravní předpisy, značky a uměli si ošetřit i nějaký ten drobný úraz.

Pro mě to byl pěkný den, neboť rád jezdím na kole a také jsem se ulil ze školy.

Napsal: Filip Márton, 7.A

Prodejní výstava výtvarných prací

Výstava se konala hlavně proto, aby se žáci pochlubili svým rodičům tím, co pěkného vytvořili. Prodejem prací navíc získala škola trochu peněz, které poslouží k nákupu pomůcek do kabinetu tělesné výchovy. Když jste si chtěli koupit obrázek nebo nějakou práci, museli jste si vybrat obrázek a pak to šlo dvěma způsoby. První byl takový, že jste si

sundali obrázek a donesli jste si ho do přízemí a potom jste už jen u paní Kallové zaplatili. A ten druhý způsob byl, že jste došli ke stolu v přízemí a řekli jste devátákovi, který byl za stolem, že byste chtěli nějaký obrázek nebo nějakou práci a potom tam s vámi šli a zaplatili jste si to. Bylo tam hodně obrázků, od žáčků prvních tříd až po zkušené žáky osmé třídy. Z devátých tříd tam nebylo nejspíš nic. Většina byla na téma VELIKONOCE. Nejvíce obrázků tam bylo z druhých a třetích tříd.

Byli tam malovaní čerti, kuřata a vajíčka. Vyšívání králíci a vajíčka s kuřaty. Trvalo to od 15. hodin do 18. hodin, tedy celkem 3hodiny. Na začátku tam bylo málo lidí, ale později tam lidí přibývalo. Výstava byla rozprostřena přes celý první pavilon. Bylo to hezké, trochu dlouhé, ale jinak to stálo za to.

Napsali: Milan Zabler a Daniel Kovařík, 7.B

Vtipy pro zábavu...!!!

Jednou večer přijde Vašík domů,
oblečení samá díra.
„Prosím tě, kde a jak ses tak zřídil?“
ptá se maminka.
„No, hráli jsme si na obchod s lahůdkami
a já byl ementál.“

Potkají se dvě žížaly:
„Ahoj, kde máš starýho?“
„Ale kluci ho vytáhli na ryby.“

„Pepíčku, můžeš mi na mapě ukázat Přerov?“
„Můžu, pane učiteli, ale vlakem byste tam byl dřív!“

„Pane učiteli,“ říká Pepíček, „zapomněl jsem si žákovskou.“
Učitel: „To už je po třetí. Dej mi ji na stůl, napíšu ti do ní poznámku.“

Připravili: Peřula Poláčková a Dušan Miko, 7.A

1. červen - Den dětí

Láska k autu

Marek Drahokoupil, IX. B

Cestou necestou
jede tento vůz.
Až k tobě přijede,
nový nebude už.
Pět let již starý bude,
ale vidět ho nebudeš všude.
Najezdí už spoustu kilometrů
ale k tobě to bude
jen pár metrů.

Proč nemůže přijet hned?
A proč až za pár let?
Protože ještě ve výrobě není,
ale za měsíc se to změní.
Dají mu pěkná kola
a nový majitel zařve
„hola, hola!“

Pak už jen pět let ježdění
a první majitel bude zděšený.
„Už si na mě starý chlapče“
říká majitel sladce.
„Už jen pár metrů do bazaru
a nového majitele
budeš mít na obzoru“.

Jen to dořekne,
vedle vozu poklekne.
Začnou mu téct slzy.
„Proč tě dát pryč tak brzy?
A proč mi tečou slzy?
Protože tě mám rád.
Ale holt tě musím někomu dát.
Moje žena na tom trvá,
ale podle mě je pěkně blbá!“

I rozloučí se s vozem
a odejde domů rozhozen.
Vůz bude stát v bazaru.
Až k němu přijdu a řeknu mu:
„Já jsem tvůj nový majitel
a ne žádný nepřítel.“

Dám za něj asi dvě stě tisíc
a už budu vědět,
že s ním nebudu jezdit
jenom měsíc.
Ale co já vím,
třeba s ním budu jezdit
celý život.
Bůh ví, jaký budu pilot.

To auto mám rád.
Je to můj kamarád.
Kamarád na dlouhé cesty,
pro jízdu širokou dálnicí
i přecpanými městy.

